

lik hizmetleri kapsamında bir uyumluluk dönemi söz konusu. Yani ülkemizdeki gerek mühendis yetiştiren okulların akreditesi, gerek mevcut malzemelerin ve uygulamaların, yapılacak olan çalışmaların akredite edilmesi önümüzdeki süreç açısından son derece önemli. Bugün bile Devlet İstatistik Enstitüsünün bilgilerine göre, ülkemizde 63 bin mertebesinde inşaat mühendisi var; ama mevcut kaynaklarımıza göre, iş alanlarımıza göre olması gereken inşaat mühendisi sayısı 45 bin mertebesinde. Buna rağmen 2001 yılında yaşanmış olan krizle birlikte birçok meslektaşımızın işsiz kaldığı da bilgilerimizde, bilincimizde. Dolayısıyla bu AB'ye entegrasyon sürecinde, ülkemizdeki varolan kurum ve kuruluşlar gerekli akreditasyon çalışmasını yapmadıkları taktirde, biraz önce Sayın Küçük'ün de aktardığı gibi son derece sıkıntı yaşayacağımız açık. Bu bakımdan önemli görevlerimiz var, önemli işlerimiz var. Aramızda Türk Akreditasyon Kurumu Genel Sekreteri Sayın Atakan Baştürk var; nedir bu Akreditasyon Kurumu, bu CE işaretiyle Akreditasyon Kurumunun ilgisi, ilintisi ne, ne tür çalışmalar yapıyorlar, bu çerçevede bizleri bilgilendirecek. Buyurun Sayın Baştürk.

Atakan BAŞTÜRK

(Türk Akreditasyon Kurumu Genel Sekreteri) :

Teşekkür ederim. Ben de hemen sözlerime başlarken, İnşaat Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'ne, Sayın Başkana ve mesai arkadaşlarına, böyle bir toplantıyı tertip ederek akreditasyon konusunda sizlere malumat aktarma fırsatı verdiği için şükranlarımı arz ederim. İzninizle konuşmamı bilgisayar destekli olarak sürdüreceğim ve bu konuşmam içerisinde CE işaretlemesinin sektörel alandaki önemine bir kere daha dikkat çekeceğim. Sayın Müsteşarımız, bu konuyu tafsilatlı bir şekilde ortaya koydular.

Ben de Sayın Müsteşarımıza ilaveten oluşturulacak olan böyle bir sistem içerisinde, yani CE işaretlemesini sağlayacak olan sistem içerisinde akreditasyon konusunda neler yapılmalıdır, mensubu olduğum kurumun sorumlulukları nelerdir, bunlara dikkat çekmeye çalışacağım. Her şeyden önce ortaya bir kavram konuldu, bu kavram da "güvenli ürün" dediğimiz

kavram. Güvenli ürün demek; cana, mala, çevreye zarar vermeyen ürün demektir. Elbette ki bu ürünün üreticileri var, bu tür ürünlerin üreticileri var, bunların piyasaya arz mekanizması var. Gayet tabii ki bu piyasaya arz mekanizmasına ve ondan önceki üretim süreçlerine disiplin getirilmelidir, belli şartlar sağlanmalıdır, belli standardizasyonlar uygulanmalıdır ki güvenli ürün piyasaya çıkabilsin, yani tüketicisiyle o niteliğiyle, güvenli olma haliyle buluşabilsin. Bunun için de görevli olan başlıca unsur devlettir. Devletin sosyal görevlerinden bir tanesi, güvenli ürünün piyasaya arz edilmesini sağlamak; diğer bir ifadeyle piyasada bulunan ürünlerden tüketicilerinin, kullanıcılarının zarar görmesini önlemektir. Temel espri bu, Avrupa Birliği'nde de ürünlere dayalı, ürünleri esas alan teknik mevzuatın varoluş sebebi budur; piyasada güvenli ürün bulunmasını sağlamaktır.

Elbette ki meseleye böyle baktığımızda, çok geniş olan ürün yelpazesinde, sanayi ve bilgi toplumunun telaffuz edildiği günümüz ortamında karşı karşıya kaldığımız çeşitli ürünler itibariyle baktığımızda, kabaca bir tasnif ortaya çıkacaktır. Bazı ürünler, nitelikleri itibariyle risk düzeyi yüksek ürünler; yani güvenli hale getirilmesi için özel tedbirler, gayretler, standardizasyon yaklaşımları ve gözetimler icap ettiren ürünler şeklindedir. Bazı ürünler ise tabiatları icabı yüksek bir risk düzeyine sahip değildir, tüketiciyi ve kullanıcıyı tehdit etmezler veya çevreye zararlı değildirler, can ve mal emniyetine karşı önemli bir problem teşkil etmezler.

Bir suyun içerisinde bulunduğu bardağı düşünelim: Tabiatı icabıyla böyle bir bardak, bir ürün olarak risk düzeyi düşük bir üründür ve onun üretim sürecinde ve piyasaya arz aşamasında bunun üzerinde devletin ve onun ilgili kuruluşlarının önemli tedbirler, gayretler sarf etmesi söz konusu değil. Buna mukabil içerisine dolmuş yapılmış olan bir tüpgaz, mutfaklarımızda kullandığımız tüpgaz konteynırını düşünelim: Bu, tabiatı icabı risk düzeyi yüksek bir üründür. Burada bunun üzerinde daha üretim sürecinden, daha tasarım aşamasından başlayıp da imalatın sonuna ve piyasaya arza ve piyasada bulunduğu sürede o ömrünü devam ettirdiği çevrim sürecinde de bazı tedbirler, bazı uygulamalar yapılmalıdır ki onun güvenilirlik hali orta yerde bulunsun.

İşte yüksek risk düzeyine sahip olan ürünler için Avrupa Birliği'ndeki standardizasyon anlayışı ve ürün yönetmelikleri oluşturulmuş, kontrol mekanizmaları getirilmiş. Risk düzeyi düşük olan ürünler ise serbest bırakılmıştır; gönüllü olarak tatbik edilen, standartlara uyup uymama hali üreticisinin tercihi haline

brakılmıştır veya üzerinde mevzuatla getirilmiş kontroller âdeta yok gibidir. Piyasa, tüketici, risk düzeyi düşük ürünleri ucuzluğuna göre, performansına, duyduğu kişisel memnuniyete göre tercih eder, birini bırakıp diğerine yönelebilir, burada bir rahatlık var. İşte bu rahatlığın bulunduğu, risk düzeyi düşük olan ürünlerin yer aldığı bölgeye Avrupa Birliği mevzuatı “gönüllü alan” demektir. Yani burada üretici, belli mevzuata uyma konusunda mecburiyetlere tabi değildir.

Risk düzeyinin yüksek olduğu ürünler söz konusu olduğunda ise, işte burada kendini gösteren, bu riski ortadan kaldırmak, bunu minimize etmek için başta üretici olmak üzere, devlet olmak üzere, devletin ilgili mekanizmaları olmak üzere bir dizi tedbirler almaktadır. Bir tedbirlerin çoğu mevzuat içerisinde yerleştirilmektedir, yani yönetmelik şeklinde, tebliğ şeklinde, teknik düzenleme şeklinde ve hepsinin amacı, ürünü çevreye, cana, mala zararsız hale getirebilecek noktayı sağlamak ve bu şekliyle tüketiciyi buluşmasını temin etmektir. Bahse konu bu kanunların, yönetmeliklerin, teknik düzenlemelerin, tebliğlerin hepsinin var olduğu ve bazı ürünlerin, risk düzeyi yüksek ürünlerin bunlara uymak mecburiyetinde olduğu bölgeye de “zorunlu alan” diyoruz, bu tabiri bu şekilde kullanıyoruz. Demek ki bir gönüllü alan, bir de devletin aldığı bu tedbirlerden dolayı zorunlu alan oluşuyor. O zaman orta yerde her şart altında belli ürünler, ürün grupları söz konusu. Bunların bazılarının gönüllü alan içerisinde bulunan ürünler olması söz konusu, bazıları da zorunlu alan içerisinde yer almak durumunda. Bu tür ürünlere yönelik olmak üzere bazı tedbirler, bazı uygulamalardan bahsetmiştik. Bu uygulamalardan bir tanesi de –zorunlu alanda olsun, gönüllü alanda olsun- bahse konu bu ürünlerin niteliklerinin tespit edilmesi için yapılan çalışmalar. Ne yapılacaktır; üründe belli bir kalite düzeyi var mıdır, üründe istenilen şartları sağlama hali var mıdır, ürünün performansı veya dayanıklılığı, tüketiciyi cezp edecek nitelikte midir, değil midir, bunların anlaşılması icap ediyor; hem üreticisinin bunları bilmesi icap ediyor, hem de tüketici tarafındaki ilgililerin veya bireysel tüketicinin bunları bilmesi gerekiyor.

Bunları nasıl öğrenecek? Bunları öğrenmesi için de devreye bazı çalışmalar giriyor. Bizler bazı ürünlerin bazı niteliklerinin istediğimiz halde olup olmadığını anlarız. Bir sertifikaya bakarız, kalitesi konusunda bize bir mesaj vermektedir, oradan ikna oluruz veya bazı laboratuvarların o ürün üzerine yapmış olduğu araştırmalara bakarız; o ürünün performansının iyi oldu-

ğu, enerji tüketiminin az olduğu şekilde kanaatler getirebiliriz ya da çevreye zararlı olmayan bir ürün olduğunu görerek o ürünü satın almaya yöneliriz. Bu tür hizmetlere genel olarak uygunluk değerlendirmesi hizmetleri denilir; yani ürünler üzerine tatbik edilip de onun niteliklerini keşfetmemizi sağlayan, ortaya çıkaran hizmetlere uygunluk değerlendirmesi hizmetleri diyoruz.

Bunlar nelerdir; ürünle ilgili yapılan test çalışmalarıdır, ürünle ilgili olarak yapılan test çalışmalarında kullanılan ölçü aletlerinin yeterli olup olmadığını anlama, yani kalibrasyon çalışmalarıdır. Başka; muayene çalışmalarıdır, belli bir ürün partisi, teknik şartnameye uyuyor mu, uymuyor mu, bunu anlayacak şekilde yaptığımız çalışmadır. Başka; ürünün bir kalite sistemi altında, kalite sistemine sahip bir işletme tarafından üretilip üretilmediğini ortaya koyan kalite sistem belgelendirme çalışmalarıdır veya ürünün belli teknik şartnamelere, standartlara uygun olup olmadığını tespit edip, ona göre belge vermeyi sağlayan ürün belgelendirmesi çalışmalarıdır. Bunların hepsi uygunluk değerlendirmesi çalışmaları.

Uygunluk değerlendirmesi çalışmaları da ikiye ayrılıyor. Bir tanesi, gönüllü alanda bulunan, risk düzeyi düşük olan, devletin mevzuat oluşturup kontrol etme ihtiyacı hissetmediği alana yönelik olan uygunluk değerlendirmesi çalışmaları. Bir de devletin risk düzeyini minimize etmek için belli şartları sağlamasını muhakkak istediği ve bu şartların sağlanıp sağlanmadığını da arkasını aradığı durumdaki ürünler için verilen uygunluk değerlendirmesi çalışmalarıdır, yani zorunlu alan için verilen uygunluk değerlendirmesi çalışmaları.

Bugünkü konumuz, CE işaretlemesi. CE işaretlemesi, risk düzeyi yüksek olduğu telakki edilen, kabul edilen ve bundan dolayı da resmi mevzuatla kontrol edilmesi gereken ürünlere tatbik edilen bir çalışmadır ve zorunlu alandaki ürünler, tabiatıyla bu çalışmanın muhatabıdır. Yine bu ilişkiden ötürü uygunluk değerlendirmesi türünden bu tür ürünlere yapılan test çalışmaları, analiz çalışmaları, belgelendirme çalışmaları da zorunlu alana yönelik olarak verilen çalışmalardır. İşte burada bu çalışmaları yapan, "uygunluk değerlendirmesi" dediğimiz çalışmaları yapan uygunluk değerlendirme kuruluşlarıyla karşı karşıya geliyoruz.

Uygunluk değerlendirme kuruluşları da bu tabirin tanım gereği neler olmakta; test kuruluşları, laboratuvarlar olmakta; deney laboratuvarları, kalib-

rasyon laboratuvarları, muayene kuruluşları olmakta. Buna ilaveten belgelendirme kuruluşları olmakta; sistem belgelendirme kuruluşları, ürün belgelendirme kuruluşları, personel belgelendirme kuruluşları vs... Bu tür uygunluk değerlendirme kuruluşlarının gönüllü alana hizmet veren uygunluk değerlendirme kuruluşları olmalarına göre bazı hallerini ortaya koymaları icap ediyor veya zorunlu alana göre, zorunlu alana yönelik uygunluk değerlendirmesi hizmetleri veren kuruluşlar olarak da o tür kuruluşlardan devletin istediği bazı şartları sağlamaları icap ediyor.

Biz, bugünkü konumuz gereği zorunlu alana yönelik olan uygunluk değerlendirme kuruluşlarıyla alakalı olarak birkaç kelime daha söylemek durumundayız. Madem ki bu uygunluk değerlendirme kuruluşlarından risk düzeyi olan ürünlerin bahse konu bu riskleri minimum bir seviyede taşıdığını ortaya koyacak türden çalışmalar yapılması isteniyor, o halde bu kuruluşların bu çalışmaları yapmaktaki ehliyetleri, yeterlilikleri, tarafsızlıkları da devlet tarafından bilinmelidir; çünkü öbür alan gibi rahat bir alan değildir, bu alanda devletin görevi vardır. Bu alanda bir hüküm verilmişse, “bu ürün risksizdir” diye veya “minimum riske sahiptir” diye, o zaman o hükümü veren tarafın da yeterli olması, devlet tarafından emin bir yer olması icap ediyor. CE işaretlemesi konusunda görev alacak olan, CE işaretlemesi konusunda risk düzeyi yüksek olan üreticiyle bir araya gelip de deney çalışmaları, muayene çalışmaları, belgelendirme çalışmaları yapacak olan uygunluk değerlendirme kuruluşları, devletin koyduğu bazı şartları tatmin etmek durumundadır.

Bu şartlar nelerle ilgilidir; bu şartlar, kuruluşun teknik yeterliliğiyle, tarafsızlığıyla, bağımsızlığıyla ilgili şartlardır. Demek ki CE işaretlemesi konusunda bu hali sağlamak üzere yola çıkan ve sağlamış olan, devletin envanterine de bu niteliğiyle girmiş olan kuruluşlar, uygunluk değerlendirme kuruluşları arasından bir ayrı isimle anılmakta, bunlara “onaylanmış kuruluş” diyoruz. Onaylanmış kuruluşlar, özünde yine laboratuvardır, muayene kuruluşudur veya belgelendirme kuruluşudur. Ancak bunların hakikaten yeterli mi, teknik düzeyleri uygun mu, uzmanlık güçleri var mı, yok mu, bunun anlaşılması için devlet bir dizi çalışma, gözetim ve denetim yapmıştır; bunun sonucunda da olumlu hali görmüşse, o kuruluşu onaylanmış kuruluş olarak tescil etmiş, listesini almış ve bağlı olduğumuz bugünkü şartlarda da Avrupa Birliği’ne bildirmiş demektir. Devletin bu tespiti yapmadığı bir kuruluş, onaylanmış kuruluş olamaz, onaylanmış kuruluş olamadı-

ğı için de CE işaretlemesiyle ilgili resmi muteberliğı olan hizmetleri vere-
mez. Olsa olsa ancak gönüllü alanda yer alan, risk düzeyi düşük olan kuru-
luşlara yönelik olmak üzere üreticisinden talep edilmesi halinde muayene
hizmeti verir, onları belgelendirir, onlara laboratuvar hizmetleri sunabilir.

Burada Türk Akreditasyon Kurumu'nun rolü geliyor. Türk Akreditasyon
Kurumu'nun kuruluş gayesi, uygunluk değerlendirme kuruluşlarını akredi-
te etmektir. Ama kanundaki espri, Dünya Ticaret Örgütü'nün şartları, Dün-
ya Ticaret Örgütü'nün bir alt anlaşması olan Ticaret ve Teknik Engeller
Anlaşması'nın şartları gereğı, bizimki gibi akreditasyon kuruluşları, gönül-
lü alana hizmet veren ve yine gönüllü olarak akredite olmak isteyen yerle-
re akreditasyon hizmeti verirler. Burası bir gönüllü alan olmakla birlikte,
yine de burada bir muayene hizmeti, bir deney hizmeti, bir belgelendirme
hizmeti yapılıyorsa, o hizmeti alan taraf, yani üretici kesimi de hizmeti ve-
renin ehliyetinden, kabiliyetinden bir şekilde emin olmalıdır.

Bu emin olma hali, onun bireysel araştırmalarıyla, "hangi laboratuvar han-
gisinden üstündür, hangi muayene kuruluşu daha iyi çalışır, hangi belge-
lendirme kuruluşundan fayda sağlarım" diye bireysel tespitlerden ziya-
de, sistemin yapması gereken bir tespit olarak düşünülmüş, bundan ötürü
de akreditasyon kuruluşları teşkil edilmiştir, akreditasyon kuruluşlarının
temel gayeleri bunlardır. Temel gaye böyle olunca, -10 sene önceki fikri-
yat ve bunun 10 senelik bir uygulaması var- yakın zamanlarda şu nokta da
tespit edilmiştir: Denilmiştir ki, "Madem ki ülkede bir akreditasyon kuru-
luşu var ve ana gayesi belli laboratuvarların, muayene kuruluşlarının, belge-
leme kuruluşlarının kabiliyetlerini değerlendirmek, denetlemek ve onların
yeterlilikleri hakkında hüküm vermek, yani akredite etmek; o halde bu ak-
reditasyon kuruluşları, zorunlu alanda yer alması devlet tarafından uygun
görülen uygunluk değerlendirme kuruluşlarının yeterliliğini de araştırmak-
ta ve tespit etmekte bir araç, bir enstrüman olarak kullanılabilir mi, kulla-
nılamaz mı?" Elbette ki kâğıt üzerindeki cevap, "Kullanılması gerekir;
çünkü o da uygunluk değerlendirme kuruluşu, gönüllü alana hizmet veren-
le niteliğı aynı."

Bunun üzerine bir dizi toplantı, bir dizi uluslararası platformdaki tartışma-
lardan sonra Avrupa Birliğı'nde şu ilke hayata geçirilmiştir: Avrupa Birli-
ğı üyesi ülkelere tavsiye edilmiştir ki, "Ülkenizdeki akreditasyon kuruluş-
larını zorunlu alana hizmet verecek olan uygunluk değerlendirme kuruluş-

larının yargılanması, denetlenmesi, izlenmesinde de kullanınız. Onların sonuçlarına itibar ederek bu tür kuruluşları, uygunluk değerlendirme kuruluşlarını onaylanmış kuruluşlar olarak atayınız ve Brüksel'deki Resmi Gazeteye bildiriniz" denilmiştir. Bu kuvvetle tavsiye edilmektedir, aday ülkelere de kuvvetle tavsiye edilmektedir ve bu tavsiyeye uyup uymama keyfiyeti de devletin ilgili, o bahse konu ürünlerin güvenli ürün olarak piyasaya çıkarılmasından sorumlu olan otoritelerinin elindedir.

Bir akreditasyon kuruluşunu bu manada değerlendirmek veya kendi doğrularıyla bakanlıkların, kamu otoritelerinin kendi bildikleri denetim anlayışlarıyla yeterliliğine hükmedip de onları Avrupa Birliği içerisinde geçerli kılmak için bildirimini yapmak. Sistem bu şekilde.

İnşaat malzemeleri direktifine geldiğimiz zaman, inşaat malzemeleri malumunuz, risk düzeyi yüksek malzemeler olarak kabul edilmiş, bunun üzerine de Avrupa Birliği bir direktif yayınlamıştır. Bu direktifte -İngilizce ismi "Construction Product Directive, CPL" diye geçiyor- inşaat malzemelerinin 6 tane özelliğe sahip olması istenmiştir, "6 tane özelliğe sahip olmalıdır ki riskli olmasın ve ekonomiye katkıda bulunan, ulusal ekonomiye katkıda bulunan halde olsun." Bunlardan bazılarını saymak gerekirse, nedir; inşaat malzemeleri, enerji ekonomisine hizmet etmelidir, yani ısı yalıtımı itibariyle kayıplara yol açmamalıdır, ısı yalıtımına sahip olmalıdır. Yine inşaat malzemelerinin yeterli mekanik direnci olmalıdır. Bazı inşaat malzemeleri için ses yalıtımı olmalıdır, yine bazı inşaat malzemeleri için yangına karşı dirençli olmalıdır, buna ilaveten dayanıklı olmalıdır. Bu gibi 6 tane şart inşaat malzemelerinden istenir. Direktif bu şartları ortaya koyar ve bu şartları sağlamış olan inşaat malzemelerinin de üreticisi tarafından CE işaretiyle piyasaya verilmesini ister. Hal böyle olunca, üretici demek ki bu direktifler yürürlüğe girdiği tarihten itibaren inşaat malzemelerini CE işaretli olarak piyasaya vermek mecburiyetinde.

Peki üretici, bahse konu bu 6 tane özelliğin ürettiği malzemede varolduğunu ne şekilde ortaya koyacak? Bunun için de yine bahse konu direktif ve onun eşdeğeri olan Bayındırlık Bakanlığımızın hazırladığı Yapı Malzemeleri Yönetmeliği şartları tanımlamıştır, ortaya koymuştur. CE işaretini hak eden bir inşaat malzemesi hangi özelliklere sahip olmalıdır, hangi standartlara uymak suretiyle bu özelliklere sahip olduğunu ortaya getirebilir; üretici ürününün yeterliliğini, yani CE işaretlemesine uygun olduğunu, do-

layısıyla risksiz bir ürün olduğunu ve bu 6 tane şartı sağladığının mesajını nasıl vermelidir, yine bu konu edilmiştir.

Üreticinin “nasıl anlarım ki inşaat malzemesinin, yaptığın ürünün 6 tane şartı sağlıyor, ilgili standartlara uygundur ve bunun uygunluğundan dolayı CE işaretini kullanıyorsun?” sorusuna cevap olarak ortaya koyacağı test, belgelendirme, muayene çalışmalarında kendi işletmesinin hangi rolleri oynayacağı veya dışarıdan onaylanmış kuruluş sıfatıyla müdahil olacak olan muayene kuruluşlarının, laboratuvarların ve belgelendirme kuruluşlarının ne niteliklerde olması ve nasıl müdahil olacakları, hepsi bu Yapı Malzemeleri Direktifinde genel hatlarıyla açıklanmıştır. Dolayısıyla Gümrük Birliği sürecinin ve Avrupa Birliği'nin aday üyesi olmanın getirdiği vecibelerle ülkemizin alması gereken tedbirlerden bir tanesi de riskli ürünler için ortaya konulmuş olan 23 tane direktifin, Avrupa Birliği direktifinin bir tanesi olan İnşaat Malzemeleri Direktifi'nde, Avrupa Birliği'ndeki hal neyse, ulusal mevzuatımızı ona göre tanzim etmek ve o uygulamaları ulusal ekonomi içerisinde geçerli kılmak, var kılmaktır, mecburiyetimiz budur.

Tabiatıyla bu bahse konu yönetmeliğin varolması, çıkarılmış olması, hemen beraberinde bu yönetmeliği icra etmek üzere gerekli bir altyapının da olmasını getirmektedir. Bu altyapı olmadığı sürece, bizim Avrupa Birliği'ndeki paralel hali sağlayıp da yapı malzemeleri için CE işaretlemesinin kullanılabilmesi bir ortamı tesis etmemiz mümkün değildir. “Bu altyapı nedir?” diye baktığımızda, bu altyapının bir kısmı bizzat üreticilerin içerisinde, inşaat malzemesi üreticileri içerisinde.

Yapı malzemesi üreticileri, işletmeler, öncelikle direktifi derinlemesine olarak bilmek mecburiyetindedir, yani Yapı Malzemeleri Yönetmeliği'ni bilmek zorundadırlar. Yapı Malzemesi Yönetmeliğinin gönderme yaptığı EN standartları veya TSE EN olarak harmonize edilen standartlardan kendi üretimleriyle ilgili olanları bilmek zorundadırlar. Yapı malzemesi üreticilerinin içerisindeki bir birim veya bir-iki teknik personel, “CE işareti nedir, CE işareti nasıl kullanılır, bu işaretin kullanılması sırasında iç kabiliyetlerimden hangi deney, muayene hizmetlerini hayata geçirebilirim ve bunlara ilaveten hangi nitelikteki kuruluşlardan, onaylanmış kuruluşlardan CE işaretlemesini kullanmama destek olabilecek olan hizmetleri ne şekilde temin edebilirim” bunların hepsinin üretici tarafından bilinmesi lazımdır. Daha sonra altyapının ikinci kısmı, üreticinin dışında olan kısmı orta-

ya çıkıyor. Orada da CE işaretlemesinin üretici tarafından kullanılması için lazım gelen deney, muayene ve belgelendirme hizmetlerini verebilecek, niteliği devlet tarafından tespit

edilmiş, onaylanmış kuruluş statüsü verilmiş, yeter sayıda, yeter kapasitede ve coğrafi dağılımı dengeli olan bir uygunluk değerlendirmesi kuruluşları topluluğuna ihtiyacımız vardır. Yani laboratuarlara, yani muayene kuruluşlarına, yani belgelendirme kuruluşlarına ihtiyacımız vardır ki üretici, ilgili yönetmelik gereği böyle bir yerden hizmet alıp da onun gösterdiği şartlar olumluysa, CE işaretini kullanma noktasına geliyorsa, işte bu adresleri bulsun, bu uygunluk değerlendirme kuruluşlarıyla işbirliği yaparak kendisinin CE işareti kullanma halini temin edebilsin.

Bu uygunluk değerlendirmesi kuruluşlarının da yeter miktarda, kapasitede adresleriyle, uygunlukları tespit edilerek üreticinin huzuruna getirilmesi, bir liste şeklinde sunulması, yine devletin görevidir. Ancak devlet tek taraflı olarak bunu yapamaz. Eğer inşaat malzemeleri konusunda deney, muayene ve belgelendirme hizmetlerini CE işaretlemesinin gerektirdiği biçimde ve ciddiyette vermek üzere yeter sayıyla özel veya kamu kuruluşu onaylanmış kuruluş olarak devlete müracaat etmezse, o zaman bu kapasite asla oluşamaz. Bu kapasite oluşmadığı zaman da Türkiye’de yapılması son derece mümkün olan deney hizmetleri, muayene hizmetleri ve benzeri hizmetler için sırf resmi şekil şartlarını yerine getirmediği için onaylanmış kuruluş statüsünün elde edilememesi hali ve bundan dolayı bu basit hizmetlerin yurtdışından bu statüyü elde etmiş, Avrupa Birliği envanterine girmiş yerlerden satın alınması mecburiyeti doğar, pahalı bir mecburiyet doğar. Burada hem “sektörde işsizlik var” deniliyor, hem ücretler düşük, hem hizmetler var olduğu halde bu şekil şartına uymadığı için ulaşılamaz şekli ortaya çıkıyor ve yapabileceğimiz, pişirebileceğimiz bir helyayı yabancılardan satın alma mecburiyetimiz ortaya çıkıyor. Buraya çok iyi bir vurgulama yapmak lazım.

İnşaat Malzemeleri Direktifi’nin icap ettirdiği ve CE işaretlemesi için esas olan her türlü deney, muayene, test ve belgelendirme çalışması, ulusal insan gücümüzle, insan kaynaklarımızla yapılabilir çalışmalardır. Yüksek teknoloji gerektiren, özel bilgi gerektiren haller değildir. Sadece bir derlenip toparlanma ve resmi şartları sağlayıp da Avrupa Birliği’nin huzuruna bu resmi şartları sağlamış durumu getirebilme sıkıntımız vardır. Bu

sıkıntıyı aşamadığımız sürece de burada bir dışa bağımlılık kendini getirecektir, harcıalem deney ve muayene hizmetlerini yabancı uzmanlarla, yabancı laboratuvarlarla götürmek zorunluluğu ortaya çıkacaktır, bu da bu şartlar altında yazıktır. Bunun için de zannedersen birinci hal, çok iyi bir bilgilenme, üreticinin bilgilenmesi ve bu tür muayene, deney hizmetleri ve belgelendirme kapasitesine sahip olan birimlerin, kamu veya özel sektördeki birimlerin bilgilenmesi lazım geliyor. Ondan sonra kendilerini onaylanmış kuruluş olmak için gerekli şartları sağlayan hale getirmeleri icap ediyor. Bu da Avrupa Birliği'nin ortaya koyduğu standartlara uymaktır, onaylanmış kuruluşlar için gösterilen standartlara, yani EN 45000 serisi standartlardan herhangi birine veya bazılarına uymakla mümkün olan bir haldir. Bu sağlandığı takdirde "falan tür hizmeti, muayene çalışmasını, deney çalışmasını yapabilen ve yönetmeliğin, direktifin istediği şartları sağlamış, EN 45000 standartlarından da falancasına uymuş olan bir yapı olarak lütfen beni onaylanmış kuruluş olarak ilan ediniz" diye Bakanlığa ulaşılması lazımdır. Bakanlığın burada yapacağı değerlendirme veya TÜRKAK'ı devreye alarak yaptıracağı değerlendirme sonucunda bu statü verilecektir.

Sonuçlar başarılıysa bu statüyü alan muayene kuruluşu, belgelendirme kuruluşu laboratuvar da işte bahse konu bu kapsamda üreticilere muayene, deney ve benzeri hizmetleri yasal olarak tanınabilir, resmi olarak tanınabilir türden hizmetleri verebilme noktasına erecektir. Bunun bir getirisi vardır, üretici açısından büyük getirisi vardır; bu hizmetleri verebilme noktasına gelmiş kuruluş açısından da elbette ki ticareten bir getirisi vardır. Bunun için bu noktaya hem üretici, üretim ortamında çalışan teknik elemanlar olarak veya müteşebbis teknik elemanlar olarak "böyle uygunluk değerlendirme kuruluşları kuralım da bu hizmeti ülke içerisinde verebilir hale getirelim" anlayışında olan teknik elemanlar olarak dikkatinizi çekmek isterim. Tasfiye edilmesi gereken bir altyapı var ülkemizde, o altyapının bazı hallerini de buradaki slaytlarda görüyoruz. Güvenli ürünün Gümrük Birliği Anlaşması'nın imzalandığı dönemden önce devletimiz marifetiyle piyasaya verilmesini sağlayan altyapı, tasfiye edilmesi gereken bir altyapı veya daha ılımlı bir ifadeyle, dönüştürülmesi gereken bir altyapıdır. Bugün itibariyle bu altyapıda esas dönüşümler henüz gerçekleştirilememiş olup, bundan dolayı da gerek Gümrük Birliği Anlaşması'nın getirdiği zaman diliminin gerisinde kaldık, ona uyamadık, gerekse de Helsinki'deki kısa ve orta vadeli kriterlerin empoze ettiği hale uyamadık henüz, Katılım Ortak-

lığı kriterlerine uyamadık. Mecburi standart hazırlanacak da mecburi standarda göre 1705 sayılı Kanun, 1932'lerden kalma kanunla devletimiz güvenli ürünü sağlayacak piyasada; bu dönüştürülmesi gereken bir haldir. Modern halde ise güvenli ürünün bulunması için bazı altyapı unsurlarının ülkede varolması icap eder. Üreticinin sorumlulukları, ne karşısındaki sorumlulukları; ürün güvenliğini temin etme için sorumlulukları. Ürün güvenliğinin temini için de bir yasa, yani genel ürün güvenliği yasası olmalıdır. Bu yasada üreticinin vecibeleri nelerdir, hangi hallerde beyanını hilaflına hallerden dolayı ürün risk yaratmışsa, bundan mağdurlar oluşmuşsa, o zaman nasıl hesap verecektir? Üreticinin bu sorumlulukları yasada konu edinilmelidir. Genelde biz buna ürün güvenliği mevzuatı diyoruz, burada müeyyideler belli olmalıdır. Bugün itibariyle 4703 sayılı Kanuna baktığımızda, Çerçeve Yasaya baktığımızda, üreticinin sorumluluklarından ziyade, onaylanmış kuruluşların sorumluluklarına dair bir yönetmeliği görmekteyiz. Üreticiye de sorumluluklar gelmektedir, ama burada uygulanacak olan müeyyideler ve benzeri haller çok daha açık, net olmalıdır, Avrupa Birliği'nin hazırladığı Genel Ürün Güvenliği Yasası'nın eşdeğeri bir yasa ülkemizde sağlanmalıdır.

Teknik düzenlemeler özellikle riskli ürünler için olmalıdır. Avrupa Birliği'nde direktif adı altında 23 tane teknik düzenlemeden bahsettim. Bunlar Türkiye'de ilgili bakanlıklarca hazırlanmalı ve makul geçiş süreleri verip yürürlüğe sokulmalıdır. Bu teknik düzenlemelerden bir tanesi de bugün konuştuğumuz Yapı Malzemeleri Yönetmeliği. Bu teknik düzenlemelerin ilişkide bulunduğu, gönderme yaptığı harmonize EN standartları olup da Türk Standartları Enstitüsü tarafından tercüme edilmiş, Türkçeleştirilmiş standartlar yeter sayıda olmalıdır.

Standartın sadece üzerine ismini tercüme edip kapak geçirmek, onu harmonize standart yapmaya yetmez, resmi bir tercüme olmalıdır; çünkü teknik düzenleme bu standarda gönderme yapmıştır. Bakarsınız, o standart TSE tarafından harmonize edildiği söylenen liste içerisinde, ama kapakçı harmonize edilmiştir, içerisinde İngilizce veya Almanca hali vardır. Bu İngilizce veya Almanca hal, üretici tarafından doğru anlaşılıp da uygulanmasının sonucunda, yani üretici tarafından yorumlanıp da uygulanması sonucunda acaba doğru bir durum mu ortaya çıkacaktır, yoksa üretici onu yanlış anlamış mı olacaktır? Diyelim ki yanlış anladı, yanlış anladiysa yanlış işlem yaptı ve ürün güvenliği tehlikeye girdi, bundan dolayı sorumlu

kimdir; yanlış anlayan üretici midir, yoksa onu kullanılacağı gün tam resmi Türkçe bir metin halinde bulunduramayan kuruluş mudur? Buraya dikkat çekmek lazım.

Piyasaya arz öncesi uygunluk değerlendirme işlemleri: Bu, CE işareti takılarak piyasaya verilmesi mecbur olan ürünleri üretici tarafından yapılması gereken fabrikasyon sürecinde yapılması gereken kontrolleri, muayeneleleri, test işlemleri ve benzeriyle birlikte yine onaylanmış kuruluş olarak ilgili Bakanlık tarafından atanmış olan kuruluşun üreticiyle işbirliği halinde piyasaya arz öncesinde yapacağı test ve muayene hizmetleri demektir. Bunlardan olumlu sonuç çıkarsa, o zaman ürün CE işareti alacaktır, CE işareti alırsa piyasaya kanunen arz edilebilecektir. CE işareti mecburiyeti olan, ama CE işareti takmayan ürünler, ilgili yönetmeliğin yürürlüğe girdiğinin ertesi günü kanunsuz ürünler haline gelecektir. Bunun için burası da önemli bir altyapı unsurudur; onaylanmış kuruluşların varlığı ve üreticinin onaylanmış kuruluşlara dahi gitmeksizin kendisinin hangi deneyleri, hangi testleri yapabilir olduğunun bilincinde olması hali. Uygunluk değerlendirme kuruluşlarının onaylanması ve gözetimi: Bu onaylanmış kuruluşlar hangi kriterlere bağlı olarak seçilecektir; ilk onaylandıkları günkü hali, o ciddiyeti, o teknik yeterliliği süreç içerisinde muhafaza ediyorlar mı, etmiyorlar mı, bir gözetim meselesidir. Bu gözetim mekanizması çalışmalıdır ki, onaylanmış kuruluş statüsü verenler, daha sonra deforme olmasın, bozulmadan faaliyetlerini sürdürsünler veya bozulanlar sistemden ayıklansın.

Piyasa gözetimi, düzenlemeleri ve kontrol altyapısı: CE işaretini ürüne taktık, uygundur, üretim öncesi her işlem yapıldı, uygunluk görüldü, onaylanmış kuruluş cevaz verdi, üretici beyan etti, hukuki bir beyanda bulundu, "benim falanca ürünü CE işaretini hakketmek üzere filanca direktife ve standartlara uygundur" dedi, imzaladı, piyasaya koydu. Şimdi piyasada, raflarda dağıtım zinciri içerisinde marketlerde bulunan bu ürünün acaba süreç içerisinde üretim dönemi içerisinde bazı kusurlara sahip olarak üretilme halinin de tespit edilmesi, ayıklanması ve o olumsuzluğa doğru gitmiş olan durumdan dolayı üreticisine fatura çıkarılması lazım, buna piyasa gözetimi diyoruz. Bu piyasa gözetimi de yine devletin sorumluluğu; dolayısıyla direktiften sorumlu olan Bakanlığın takip etmesi, yapması gereken bir hal. Bu da 70 milyonluk bir ülkede, bu coğrafi yaygınlıkta, bu yaygınlığa hitap eden şekilde dağıtılmış olan ürünlerin sağlıklı piyasa gözetiminin bir bakanlık tarafından bugünkü altyapıyla, bakanlıklarımızın sahip

olduğu bugünkü altyapıyla yapılabirliğini tartışma konusu haline getirmektedir. Güvenli ürün için yine bu demode sistemle ilgili dönüştürülmesi gereken sistemle ilgili bir görüntü.

Burada kilit kuruluş TSE ve mecburi standart anlayışı. Bugün itibariyle 1100 tane mecburi standart var. 1100 tane mecburi standardın varolduğu bir ülkede Avrupa Birliği'yle teknik mevzuatın uyumlaştırıldığını söylemek mümkün değildir. Avrupa Birliği'nde mecburi standart diye bir kavram yoktur, sıfırdır, iş sadece teknik düzenlemelerle yapılmaktadır. O halde burada mecburi standart kavramına yeni bir bakış getirilmeli ve uyumlaştırılma burada yapılmalı. Bakanlıklar, mecburi standart uygulamasına yaslanarak güvenli ürünü piyasaya taahhüt etme halinden son yeni Avrupa Birliği'nde varolan hale dönüşmelidirler. Bunun için de atılması gereken bir dizi adımlar var.

Avrupa Birliği'nin tarafına baktığımızda, görmekteyiz ki orada uygunluk değerlendirme kuruluşları bir rol almıştır. Bu uygunluk değerlendirme kuruluşlarının yeterliliği, yani onaylanmış kuruluş olmak için yeterliliği Avrupa Birliği'ndeki bakanlıklarla, yani her hükümetin bünyesindeki bakanlıkla, yetkili kuruluşlarla akreditasyon kuruluşunun işbirliği yapmasıyla anlaşılmaktadır. Akreditasyon kuruluşları, aday uygunluk değerlendirme kuruluşları, yani onaylanmış kuruluş olmak isteyenlere EN 45000 serisi standartları esas alıp denetleme yapmakta, bu denetlemeden geçenleri yetkili kuruluşa bildirmekte, "bunlar geçti" diye. Bu geçenler içerisinde de yetkili kuruluş, onaylanmış kuruluşları tayin etmekte ve Avrupa Birliği or-

tamında hizmetlerini geçerli hale getirmektedir. Bu uygunluk değerlendirme kuruluşları da Avrupa Birliği direktifleri ve Avrupa Birliği'nin standartlarını esas alıp, üreticilerle işbirliği yapmakta, onların güvenli ürün ortaya koyup koymadığını tespit etmekte, güvenli ürün ortaya koyduğu tespit edilenlere de CE işareti kullanma hakkını vermektedirler, kendi çalışmalarına atıfta bulunmak suretiyle onlara CE işareti kullanma hakkını vermektedirler. Bu hakkı kazanan üretici de hukuki geçerliliği olan bir beyanla ürününün CE işaretine uygun olduğunu, CE işareti taşımaya hak kazandığını, hangi direktiflere uyduysa, hangi standartlara uyduysa, onları da zikrederek beyan etmekte, bu suretle ürün piyasaya buluşmaktadır.

Ülkemizde Yapı Malzemeleri Direktifi yürürlüğe girdiği zaman, gerçekten üretici kesimde varolan bilgi noksanlığı sebebiyle sıkıntılı haller olacak. Birçok durumda da üreticiler, kendilerinin bilmesi gerektiği halde, bildikleri hususlar yüzünden bakanlıkları, kamu otoritelerini, TÜRKAK'ı vs. yerleri suçlayıcı hallere gideceklerdir, bu kendini şimdiden göstermektedir. Bunlardan bazıları haklıdır, bazıları da haksızdır, büyük ölçüde haksız eleştirilerle kamu kesimi karşı karşıya kalacaktır. Üreticiler çok iyi bir şekilde bu Yapı Malzemeleri Yönetmeliği'ni bilmeli ve onun gereklerine doğru tedbirleri almalı. Üretim planlama ve üretim dizaynıyla ilgili olan birimlerini bu standartlar ve bu yönetmelik esasında yetkin hale getirmelidirler. Yapı Malzemeleri Direktifi, zor bir direktiftir, 23 tane direktifin içerisinde en zor direktiftir. BSI'nın yapmış olduğu kendi üreticilerine dair bir çalışmayı Türkçeleştirdim, onlardan izin almadan, zaman kısıtı sebebiyle; fakat BSI'nın özgün bir çalışması, copyright hakkı onlara aittir.

CE işaretlemesini kullanmak için şartlar: Ürün teknik düzenlemeye uygun olmalı, yani Yapı Malzemeleri Direktifi'ne uygun olmalı. Yapı Malzemeleri Direktifi'ne baktığımız zaman, fabrikada bir üretim kontrolünün sistematik olarak mevcudiyeti istenir. Üreticinin ilgili uygunluk belirlenme prosedürüne bağlı olarak "CE işareti içindedir ürün" veya "CE işareti kullanmaya gerek olmayan bir üründür" gibi bir temel tespit yapılmış olmalıdır.

Bir üretici, onaylanmış kuruluştan alınmış uygunluk sertifikası ve üreticinin uygunluk beyanının bulunmasıyla bu ancak CE işareti kullanabilir ve başka ürününü ilgilendiren direktifler varsa, o direktiflere de bu 23 direktiften bazıları yine ürünü ilgilendiriyorsa, onlara da uygunluk sağlamış ol-

malıdır. Yapı malzemesi ya EN standardına uygun olacaktır, teknik düzenlemelere uygunluk demek odur ya da ETA dediğimiz Avrupa Birliği teknik onayına uygun olmak zorundadır. EN standardı yoksa, ETA vardır. Tanınabilir bir ulusal standart yoksa, yine ETA'ya müracaat etmek vardır. Harmonize standart yapmak üzere Avrupa Birliği Komisyonu, Avrupa Birliği Standartlar Teşkilatına bir talimat vermemişse, bu hallere baktığımızda bu üç hali görüyorsak, o zaman ürünümüzle ilgili bir ETA, European Technical Approval var mı, ona bakmamız lazım. CE işaretlemesi için onaylanmış kuruluşa gittiğiniz zaman, fabrika üretim kontrolü, kaçınılmaz bir işlemdir. Üretimin içeriden sürekli kontrolü, yani üretici işletmenin kendi kabiliyetleriyle üretimi kontrol etmesi esastır.

Bunun için de bu kontrol keyfi ilkelerle veya kişisel mesleki bilgilerle olmayacağı için, fabrikada üretim kontrolü için bir kalite güvencesi sistemi çalışıyor olmalıdır. Sağlanması istenen ürün karakteristiklerinin elde edilmesi gibi bir esas söz konusudur. Uygunluğun onaylanması: Üretici, fabrika üretim kontrol sistemi kurmalı, başlangıç tip deneyleri yapmalı ve ürün numunelerini deneylere tabi tutmalı. Onaylanmış kuruluşlar başlangıç tip deneyine müdahil olmalıdır. Onaylanmış kuruluş, fabrika üretim kontrol sisteminin kendisini de kontrol etmeli, "ODIT deneyleri" dediğimiz tasdik edici deneyler yapmalıdır. "Direktif, zor bir direktif" dedim; çünkü uygunluk değerlendirmesi süreci, karışık bir süreçtir. Onaylanmış kuruluşun müdahil olacağı noktalar nelerdir, hangi tür yaklaşım uygulanacaktır? AOC seviyesi dediğimiz -yine İngilizce kısaltma, Türkçe'sini tam bulamadık- "Situation of Conformity" yani uygunluğun onaylanması seviyesi, 1 + seviyesi denilen bir seviye formüle edilmiştir direktifte. Uygunluğun onaylanması için, ürünün CE işaretlemesini hakkedip hakketmediğinin onaylanması için 1 seviyesi 2 + 2 seviyesi, 3 seviyesi, 4 seviyesi diye toplam 6 tane seviye vardır. Sizler ürününüzün tabiatı gereği acaba hangi seviyeyi benimseyip onun icabını yapmanız lazım, bunu iyi bilmeniz lazım. Başlangıç tip deneyleri 2 + 2 ve 4 seviyesi için bir mecburiyetmiş.

Fabrika üretim kontrolü: Hangi tür inşaat malzemesi üretiyor olursanız olun, fabrika içi üretim kontrolü bir mecburiyettir. Ürün numunelerinin sürekli deneye tabi tutulması, 1, 1 + 2 + 2 seviyeleri için bu bir mecburiyettir; "sürekli deney" dediğimiz periyodik olarak üretimden numune alınması veya bitmiş üründen numune alınması, yetkin laboratuvarca test edilmesi. Bu yetkin laboratuvar iç bünyede olabilir, işbirliği yapılan taşeron labo-

ratuar olabilir. İç bünyeli olması, maliyeti düşürür. Uygunluk beyanı yapılması: 2 + 2, 3, 4 için bağlayıcı, hukuki bağlayıcılığı olan bir uygunluk beyanı yapılmalıdır. Onaylanmış kuruluşa gittiğiniz zaman, onaylanmış kuruluş ne yapacaktır? Seviyeler gereği bazı yerlerde rol alacaktır, bazı yerlerde olmayacaktır. 1 + seviyesine göre kendinizi, ürününüzü CE işaretini hakketmesi gerektiği tespit edilmişse, o zaman 1 + seviyesinde başlangıç tip deneyinde onaylanmış kuruluş devrede olmalıdır. 1 seviyesinde devrede olmalıdır, 3 seviyesinde yine devrede olmalıdır. Fabrika üretim kontrolü: 1 + 1, 2 ve 2 seviyelerinde üreticinin “fabrikada üretim kontrolünü ben kendim sistematik yapıyorum” demesi yetmez, onu onaylanmış kuruluşun, harici kuruluşun müşahede etmesi lazım. Fabrika üretim kontrolünün takibi, “Factoring Production Control” dediğimiz kısaltma: Burada da 1 + 2, 2 + seviyesinde onaylanmış kuruluş periyodik olarak fabrikayı ziyaret edecek. Fabrika üretim kontrol sistemi başarılı çalışıyor mu, çalışmıyor mu, mesela 6 ayda bir gelip bunu inceleyip rapor yazacak demektir. ODIT deneyleri, tasdik edici deneyler: Kendi başınıza yapmanız yetmiyor, 1 + modülünde diyelim, seviyesinde muhakkak onaylanmış kuruluşla işbirliği yapmanız lazım.

Uygunluğun onaylanması: Uygunluğunuzun onaylanması için kendinizin beyanı yetmiyor. Kendinizin beyanında üretici olarak, sizinle işbirliği yapan onaylanmış kuruluşun da hangisi olduğu ve ne gibi sertifika verdiğini de eklemeniz lazım o beyana, 1 + için, 1 için, 2 için, 2 + için. Ben bunu bırakıyorum, ilk fikir versin diye bu kadar anlattım. Demek oluyor ki, bir üretici yapı malzemeleri direktifine göre CE işaretine hak kazanmak için muhakkak suretle bu direktifi çok iyi bilmeli; farklı seviyelerden, modüllerden hangisine ürününü koyuyorsa onu bilebilmeli ve onun gereği olan iç tedbirleri olmalı, onun gereği olan onaylanmış kuruluşla çalışma hallerini gerçekleştirmeli, yine onun gereği olan türden bir uygunluk beyanıyla CE işaretini takip ürününü piyasaya sevk etmelidir.

Bunların hepsi, üreticinin işletmenin içerisinde kalıcı bir kişinin veya bir birimin üretici işletmesinin büyüklüğüne göre, önemli bir zamanını CE işaretlemesi için ürünün yeterli midir, değil midir, yapılması gerekenleri hasretmesi, takibini yapması, işbirliklerini koordine etmesi, standardizasyon gereği olan mecburiyetleri yerine getirmesiyle mümkün olur. Böyle kişiler üretici müesseselerde görevlendirilmediği sürece, bunlar yan görev olarak görüldüğü sürece, üretici kuruluşlar CE işareti kullanmaya mecbur

olan türden ürün üreten kuruluşların da işin içerisinde çıkmaları mümkün değildir. Zaman kısıtı sebebiyle sözüme son veriyorum, sorularınız olursa sonra devam ederiz. Teşekkür ederim.

Cemal GÖKÇE :

Çok teşekkür ederim Sayın Baştürk. Bayındırlık ve İskân Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Sayın Mahmut Küçük'ü dinledik, Türk Akreditasyon Kurumu Genel Sekreteri Sayın Atakan Baştürk'ü dinledik; pek iç açıcı durumda olmadığımızı da öğrendik, zaten biliyorduk. Sayın Hocam, üniversitelerimiz ve yapı malzemelerimiz açısından durum nasıl?

Prof. Dr. Mehmet Ali TAŞDEMİR

(İTÜ İnş.Fak.Yapı Malzemesi Ana Bilim Dalı Başkanı) :

Benden önceki konuşmalarda CE markasından ve standartlardan bahsedildi ve yapılması gerekenler açıklandı. Avrupa Birliği'nin CE markası konusunda da bazı taleplerinin olduğu vurgulandı. Eksiklerimizi tamamlamadan, ürettiğimiz yapı malzemelerinin CE markası taşımadan AB ülkelerince kabul görmesi olası değildir. CE markası ile ilgili olarak geçen yedi yılda yapılanlardan çok daha fazlasının yapılması zorunludur. Bugün burada CE markasını konuşurken eğitim ve AR-GE durumumuzu da gözden geçirmekte yarar vardır. Mensubu olduğum üniversite endü-

rimizin yoğun olduğu bir metropolde eğitim ve araştırma yapan eski ve köklü bir kuruluştur.

İTÜ'ye asistan girdiğimden beri sürekli yapı malzemesi ile ilgili standartlarla inşaat endüstrisinin sorunlarıyla iç içe olduk. Öğretim üyesi olarak aslında beş görevimiz vardır. Bunlar; ders vermek, araştırma yapmak, yüksek lisans ve doktora yaptırarak uzmanlaşmış insan potansiyelimize katkıda bulunmak, ulusal ve uluslararası düzeyde araştırma kuruluşlarıyla işbirliği olanakları geliştirmek ve ülke endüstrisi ile yakın işbirliğini sürdürmektir.